

Sygn. akt IV Ka 49/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ewa Rusin
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2021 r.

sprawy M. K.

syna P.

urodzonego (...) w Z.

obwinionego z art. 145 kw i art. 141 kw i art. 43 (1) ust. 1 Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w związku z art. 9 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ząbkowicach Śląskich

z dnia 10 listopada 2020 r. sygnatura akt II W 486/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza 30 zł opłaty za to postępowanie.

Sygn.akt IV Ka 49 / 21

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ząbkowicach Śląskich wyrokiem z dnia 10 listopada 2020r. sygn. akt II W 486/19:

I. obwinionego M. K. za winnego tego, że w dniu 02 czerwca 2019r. około godziny 00:10 w Z. ul. (...) na wysokości sklepu (...) w miejscu publicznym wykrzykiwał słowa wulgarne, spożywał alkohol wbrew zakazowi oraz zaśmiecał chodnik, to jest popełnienia wykroczenia z art. 145 kw i art. 141 kw i z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w związku z art. 9 § 1 kw, za które na podstawie art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w zw. z art. 9 §1 kw wymierzył karę grzywny w kwocie 300,00 (trzysta 00/100) złotych;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 100,00 (sto 00/100) złotych i wymierza opłatę w kwocie 30,00 (trzydzieści 00/100) złotych.

Z wyrokiem tym w całości nie pogodził się obwiniony, wnosząc apelację za pośrednictwem obrońcy z wyboru.

Apelujący na zasadzie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji polegający na mylnym przyjęciu, iż obwiniony spożywał piwo z puszki, którą następnie odrzucił, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadków zdarzenia wynika, iż pod sklepem (...) nie spożywali oni alkoholu;
2. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji, polegający na mylnym przyjęciu, iż obwiniony machając rękoma krzychał do funkcjonariuszy kilkakrotnie „kur... jeb... policję zawsze i wszędzie”, podczas gdy w sprawie brak jest dowodów na takowe sformułowanie.
3. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji, polegający na mylnym przyjęciu, iż obwiniony odrzucił trzymaną w ręku puszkę z piwem, podczas gdy z zeznań świadków wynika, iż w pod sklepem (...) nie spożywali oni alkoholu;

co doprowadziło do:

4. obrazę prawa materialnego, a to art. 145 kw i art. 141 kw i art. 43(1) ust. 1 Ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi poprzez jego błędne zastosowanie, w sytuacji gdy nie zachodziły ku temu przesłanki, a materiał dowodowy zgromadzony w sprawie przeczy podstawom do uznania winy i sprawstwa obwinionego.
5. obrazę przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez nie uwzględnienie wszystkich okoliczności ujawnionych w toku postępowania i dokonanie wybiórczego i dowolnego dopasowania materiału dowodowego na potwierdzenie przyjętych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych sprawy;

Na podstawie art. 109 k.p.w. w zw. z art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od zarzucanych mu czynów.

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji,
3. nieobciążanie obwinionego kosztami postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje;

Apelacja okazała się nietrafiona. Nie występują w sprawie uzasadnione podstawy faktyczne do zmiany wyroku przez uniewinnienie obwinionego ani także jakiegokolwiek podstawy procesowe do uchylenia zaskarżonego wyroku i skierowania sprawy do jej ponownego rozpoznania przez sąd I instancji.

Przeciwie zarzutom apelacji kontrola odwoławcza wykazała, że Sąd Rejonowy poczynił w sprawie trafne ustalenia faktyczne, które oparł o całokształt prawidłowo przeprowadzonych i ocenionych dowodów. Wnioski końcowe o sprawstwie oraz zawinięciu obwinionego co do przypisanych mu wykroczeń kwalifikowanych z art. 145 kw i art. 141 kw i z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi w związku z art. 9 § 1 kw, mieszczą się w granicach swobodnej oceny dowodów, w żadnym wypadku nie można im zarzucić dowolności, zaś uzasadnienie pisemne wyroku odpowiada wymogom art. 424 kpk. Owa ocena dowodów pozostaje prawidłową, w pełni czyni zadość kryteriom art. 8 kpw w zw. z art.7 kpk, tj. zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.

Odnosząc się do sformułowanych w apelacji zarzutów błędnych ustaleń faktycznych wypada przypomnieć, iż uznanie przy zastosowaniu kryteriów art. 7 kpk za wiarygodne jednych dowodów i odrzucenie wiarygodności innych to prawidłowy proces ocenny, zaś następcze oparcie ustaleń faktycznych na dowodach ocenionych jako wiarygodne nie może zostać potraktowane jako obrazę art. 7 kpk (czy art. 410 kpk i art. 5 § 2 kpk) tylko dlatego, iż ustalenia te nie są akceptowane przez obwinionego. W szczególności nie stanowi naruszenia przepisu art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań jednej ze stron procesu, w tym przypadku obwinionego.

W konsekwencji wskazanej wykładni przepisów procesowych nie znajdują potwierdzenia zarzuty błędnych ustaleń faktycznych, wynikających z wybiórczego procesu oceny dowodów przez Sąd I instancji, tj. w oparciu ustaleń o dowody obciążające w postaci zeznań świadków G. P. i M. W. (funkcjonariuszy policji). Relacje tych świadków istotnie pozostają spójne i wzajemnie się potwierdzają. Zaakcentować należy, iż osoby te – obce dla obwinionego i występujących w sprawie pozostałych świadków - nie mają żadnego interesu w bezpodstawnym wskazywaniu na obwinionego jako sprawcę przedmiotowych czynów, apelujący także nie podał jakichkolwiek okoliczności świadczących o tendencyjności zeznań świadków. Nadto wedle niekwestionowanych ustaleń sprawy wynika, iż pod przedmiotowym sklepem w trakcie interwencji policji, po masowej imprezie dni Z., tuż po północy (o.10), znajdowało się wiele osób, było gwarno, zatem trudno dopatrzeć się racjonalnych powodów, dla których wskazani świadkowie mieliby podjąć interwencję wobec przypadkowej osoby – akurat obwinionego M. K. – i bezpodstawnie przypisywać mu zachowania objęte wyrokiem.

Wobec odmowy przyznania waloru wiarygodności wiary wyjaśnieniom obwinionego i świadków M. W., D. T., G. C. i B.C. zaniechanie oparcia ustaleń faktycznych na tych dowodach pozostaje oczywiście prawidłowym. Wymienieni świadkowie to koledzy obwinionego, krytycznego dnia wspólnie przybyli na festyn, bawili się razem, a ich relacje ewidentnie są obliczone na wsparcie wersji obwinionego. O słuszności takiego stanowiska przemawia treść zeznań wymienionych świadków, niejako „pod wspólnym mianownikiem” twierdzenia, że funkcjonariusze policji podjęli wobec obwinionego bezpodstawną interwencję, w trakcie której wyrażali się wulgarnie. I tak, M. W. zasłaniając się niepamięcią przebiegu zdarzenia wskazał, że nie pamięta, by słyszał słowa wulgarne, by obwiniony spożywał alkohol czy na widok policji odrzucał puszkę z piwem. Podobnie niewiele pamięta świadek D. T., przypisując jednocześnie funkcjonariuszom policji wulgarnie odnoszenie się do obwinionego. Równie podobnie zeznał świadek G. C., choć przyznał, że wcześniej obwiniony wypił 3-4 piwa (o czym pozostali świadkowie nawet nie wspominają) ale jednocześnie zaprzeczył, by obwiniony odrzucał cokolwiek i wulgarnie wykrzykiwał na widok policji. Świadek B. C. przyznał, że w trakcie interwencji policji był „trochę oddalony” od K., wydaje mu się, że obwiniony nie spożywał piwa pod sklepem i wulgaryzmów nie słyszał.

Wymiar kary w postaci 300 złotych grzywny powinien spełnić określone w art. 33 kw dyrektywy. Kara taka – zważywszy chociażby na fakt, że dotyczy zachowania obwinionego wypełniającego ustawowe znamiona aż 3-ch różnych wykroczeń, nie wydaje się zbyt surową do ich stopnia społecznej szkodliwości, jak również celów, jakie kara ta winna osiągnąć zarówno wobec ukaranego oraz w zakresie społecznego oddziaływania. Grzywna ta jest lecz raczej karą symboliczną, odpowiada możliwościom materialnym obwinionego - pracuje zarobkowo, nie ma nikogo na utrzymaniu - a jej wykonanie powinno wdrożyć obwinionego do poszanowania porządku prawnego.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk, art.118 §1 kpw w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. Nr 118, poz.1269 a także art. 21 pkt. 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49, poz.223 z późn. zm., obciążając nimi obwinionego wobec przegrania apelacji.